

Ο έσχατος απανθρωπισμός (Πρωτοπρ. Θωμάς Βαμβίνης)

Categories : [ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ](#)

Date : Ιουλίου 10, 2019

Όσα σημειωθούν παρακάτω έχουν άφορμή δύο γεγονότα του Ιουνίου που είναι γνωστά κυρίως σέ όσους ενδιαφέρονται γι' αυτά ή εμπλέκονται σ' αυτά. Τό πρώτο είναι εκπαιδευτικό θέμα καί τό δεύτερο πολιτικό. Καί τά δύο όμως έχουν σχέση, υπό γενική έννοια, μέ τήν ποινική δικαιοσύνη, όχι τόσο ώς μέσο καταστολής, όσο ώς έκφραση καί τρόπο άφομοίωσης τών άξιων τής Έλληνικής κοινωνίας.

Τό εκπαιδευτικό θέμα έχει σχέση μέ τόν χαρακτηρισμό τής διαγωγής τών μαθητών. Κάθε τέλος Ιουνίου καλοϋνται οί σύλλογοι τών καθηγητών τής δευροβάθμιας εκπαίδευσης νά χαρακτηρίσουν τήν διαγωγή τών μαθητών τους ώς «Έξαιρετική», «Καλή» ή «Μεμπτή», σύμφωνα μέ τήν ισχύουσα Υπουργική Απόφαση 10645/23.1.2018. Παλαιότερα χαρακτηριζόταν «Κοσμιωτάτη», «Κοσμία» ή «Έπίμεμπτη» (Προεδρικό Διάταγμα 104/1979).

Ήλθαμε σέ έπαφή μέ τό θέμα αυτό συζητώντας μέ εκπαιδευτικούς, χωρίς αναφορά σέ συγκεκριμένα στοιχεία μαθητών, γιά τό πώς είναι δυνατόν νά διαχειριστούν περιπτώσεις παραβατικών μαθητών τους, άν δηλαδή έχει νόημα ή μείωση τής διαγωγής, άν ένδεικνυται ή άλλαγή του σχολικού περιβάλλοντος ή άν πρέπει μέ ήπιότερα παιδαγωγικά μέτρα νά επιδιώκουν τήν επανένταξή τους στήν κανονικότητα τής σχολικής ζωής. Ήθελαν νά δοϋν τό θέμα αυτό όχι μόνον μέσα από τό γράμμα του νόμου, αλλά καί από «πνευματικής πλευράς».

Τό δεύτερο θέμα, τό πολιτικό, είναι παρεμφερές. Είναι **ή ψήφιση του νέου Ποινικού Κώδικα**, που δείχνει σημαντικές αλλαγές στό σύστημα άξιων τής Έλληνικής κοινωνίας, όπως αυτό εκφράζεται από τήν νομοθεσία του Κράτους. «**Ο Ποινικός Κώδικας “έκφράζει” ανάγλυφα τό άξιακό σύστημα μιās κοινωνίας**» υπογραμμίζει σέ άρθρο του ο καθηγητής τής Νομικής του ΑΠΘ Γρ. Καλφέλης (Βήμα, 9 Ιουνίου 2019). Κάποιες από τίς αλλαγές που έγιναν έχουν άμεση σχέση μέ τήν πίστη, τήν ζωή καί τήν θεολογία τής Εκκλησίας.

Άς δοϋμε όμως τά δύο θέματα λίγο αναλυτικότερα.

Κάποτε τό σχολείο είχε ως βασικό στόχο τήν μόρφωση τών παιδιών καί τών νέων. Ή μόρφωση δέν άφοροϋσε μόνον τήν παροχή γνώσεων, δέν άφοροϋσε μόνον μεθόδους διδασκαλίας, **είχε σκοπό τήν διαμόρφωση καί άρτίωση τής προσωπικότητάς**

τους. Συγκεκριμένα ο Νόμος 1566 του 1985, πού αφορά την δομή και λειτουργία της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, στο πρώτο άρθρο του ορίζει:

«Σκοπός της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης είναι να συμβάλει στην ολόπλευρη, αρμονική και ισόρροπη ανάπτυξη των διανοητικών και ψυχοσωματικών δυνάμεων των μαθητών, ώστε, ανεξάρτητα από φύλο και καταγωγή, να έχουν τη δυνατότητα να εξελιχθούν σε ολοκληρωμένες προσωπικότητες και να ζήσουν δημιουργικά. Ειδικότερα υποβοηθεί τους μαθητές: α) Να γίνονται ελεύθεροι, υπεύθυνοι, δημοκρατικοί πολίτες, να υπερασπίζονται την έθνικη ανεξαρτησία, την έδαφικη άκεραιότητα της χώρας και τη δημοκρατία, να εμπνέονται από αγάπη προς τον άνθρωπο, τη ζωή και τη φύση και να διακατέχονται από πίστη προς την πατρίδα και τα γνήσια στοιχεία της ορθόδοξης χριστιανικής παράδοσης. Η ελευθερία της θρησκευτικής τους συνείδησης είναι άπαραβίαστη».

Αυτή η διάταξη είναι σύμφωνη με την παράγραφο 2, του άρθρου 16 του Συντάγματος, πού ορίζει: «Η παιδεία αποτελεί βασική αποστολή του Κράτους και έχει σκοπό την ήθικη, πνευματική, επαγγελματική και φυσική αγωγή των Ελλήνων, την ανάπτυξη της έθνικης και θρησκευτικής συνείδησης και τη διάπλασή τους σε ελεύθερους και υπεύθυνους πολίτες».

Ο ρόλος, δηλαδή, του Σχολείου δεν εξαντλείται στην παροχή γνώσεων και μεθόδων έρευνας. Οπότε η αναβάθμισή του δεν μπορεί να είναι απλά και μόνο η ελευθερία του εκπαιδευτικού «να εμπλουτίζει και προσαρμόζει τη διδασκαλία στις ανάγκες των μαθητών» ή η συνεργασία των Προτύπων Επαγγελματικών Λυκείων «μέ την τοπική οικονομία και επιχειρηματικότητα». Όλα αυτά είναι πολύ σημαντικά και στην σωστή κατεύθυνση, αλλά χρειάζονται και ψυχή. **Χρειάζονται πνεύμα, νόημα ζωής ύψηλό, ανοιχτό παράθυρο του Σχολείου στα «γνήσια στοιχεία της ορθόδοξης χριστιανικής παράδοσης», πού δίνουν προοπτική στην ζωή των παιδιών, τους λύνουν υπαρξιακά προβλήματα, τους διδάσκουν ήθος, τους εμπνέουν σεβασμό προς ό,τι υπάρχει· πρό παντός τους καλλιεργούν την αίσθηση του ιερού·** αίσθηση πού τον τελευταίο καιρό έχει επισύρει την ανευλαβή πολεμική από κάποιους πού φαίνεται ότι δεν έχουν (και δεν αναγνωρίζουν σε άλλους) ούτε ιερό ούτε όσιο.

Οι συζητήσεις για την αντιμετώπιση των παραβατικών μαθητών μάς έκανε να δοῦμε λίγο την ισχύουσα νομοθεσία, η οποία αφαίρεσε από τα απολυτήρια την αναγραφή του χαρακτηρισμού της διαγωγής των μαθητών. Μέτρο μάλλον σωστό παιδαγωγικά, τό όποιο όμως, αν συνδυαστή με τίς αλλαγές του Ποινικού Κώδικα, φαίνεται ότι **έντάσσεται σ' ένα κλίμα απαξίωσης του ήθους**, αφού τό Κράτος δείχνει ότι δεν ενδιαφέρεται γι' αυτό. Καί εξηγούμαστε.

Όπως είναι ήδη γνωστό ή πρόσφατη ψήφιση του νέου Ποινικού Κώδικα επιχειρεί να

περάση στην Έλληνική κοινωνία νέα ήθη. Συγκεκριμένα, από τό Κεφάλαιο 7, μέ τίτλο: «Έπιβολή τής θρησκευτικής ειρήνης» καταργήθηκαν τά άρθρα 198, 199 καί 201. Τά άρθρα αυτά όριζαν:

Τό 198: «1. Μέ φυλάκιση μέχρι δύο έτών τιμωρεΐται όποιος δημόσια καί κακόβουλα βρίζει μέ όποιονδήποτε τρόπο τό Θεό.

2. Όποιος, έκτός από τήν περίπτωση τής παραγράφου 1, έκδηλώνει δημόσια μέ βλασφημία έλλειψη σεβασμοΰ πρός τά θεΐα, τιμωρεΐται μέ κράτηση έως έξι (6) μήνες ή μέ πρόστιμο έως τρείς χιλιάδες (3.000) ευρώ.»

Τό 199: «Όποιος δημόσια καί κακόβουλα καθυβρίζει μέ όποιονδήποτε τρόπο τήν Άνατολική Όρθόδοξη Έκκλησία τοΰ Χριστοΰ ή άλλη θρησκεία άνεκτή στην Ελλάδα τιμωρεΐται μέ φυλάκιση μέχρι δύο έτών».

Τό 201: «Όποιος άφαιρεί άυθαίρετα νεκρό ή μέλη του ή τήν τέφρα του, από εκείνους πού έχουν δικαίωμα νά τά φυλάξουν ή ένεργεί πράξεις ύβριστικά άνάρμοστες σχετικές μέ αυτά ή μέ τάφο τιμωρεΐται μέ φυλάκιση μέχρι δύο έτών».

Ό τ. Υπουργός κ. Ν. Παρασκευόπουλος αίτιολογώντας τήν άποποινικοποίηση τής βλασφημίας τών θεΐων ισχυρίστηκε ότι: «Κατά τό Ποινικό Δίκαιο ή ποινή προϋποθέτει τήν τέλεση πράξης. Ό προσδιορισμός τής τελευταίας χωρεΐ μέ στάθμιση τών έμπειρικών άποδείξιμων άποτελεσμάτων της. Ωστόσο, στην περίπτωση τής βλασφημίας λείπει όποιαδήποτε άποδείξιμη ένώπιον δικαστηρίου βλαπτική συνέπεια τής πράξης. Έπομένως, ή έννοια τοΰ έγκλήματος δέν διακρίνεται». Προφανώς δέν έχει τήν θεολογική άποψη ότι ό Θεός είναι άπρόσβλητος από τίς ύβρεις τών ανθρώπων. Όπότε **αυτό πού θέλει νά πη είναι ότι, άφοΰ Θεός (όπως ύπονοεί) δέν ύπάρχει, δέν ύπάρχει «βλαπτόμενος».**

Άλλοτε ισχυρίστηκε ότι τήν άλλαγή τοΰ Ποινικοΰ Κώδικα «μποροΰν νά δικαιολογήσουν μόνο σημαντικές καί θεμελιακές άδυναμίες τίς όποιες έδειξε ό χρόνος». Καί ύπογράμμισε: «ή έλπίδα μου είναι ό Κώδικας αυτός νά προχωρήσει, αλλά μέ έξάλειψη τών διατάξεών του εκείνων πού άναιροΰν πρόσφατες κατακτήσεις ασφάλειας καί άνθρωπισμοΰ».(Αύγή, 15.4.2019)

Δηλαδή, κατά τόν τέως Υπουργό ή τιμωρία αυτών πού κακόβουλα βρίζουν τόν Θεό ή τήν Έκκλησία άναιροΰσε τίς «πρόσφατες κατακτήσεις ασφάλειας καί άνθρωπισμοΰ»!

Ό Μητροπολίτης Πειραιώς Σεραφείμ έπισημαίνει: «είναι έντελώς άντιφατικό ή Έπιτροπή Άνθρωπίνων Δικαιωμάτων τοΰ ΟΗΕ νά θεωρή ότι πρέπει νά ποινικοποιείται ή περίπτωση “ένθικοΰ, θρησκευτικοΰ ή φυλετικοΰ μίσους πού άποτελεί ύποκίνησι διακρίσεων, έχθρότητας ή βίας” (άρθρο 20 παρ. 2 τοΰ Διεθνοΰς

Συμφώνου) και την ίδια στιγμή να προτείνεται ή αποποινικοποίηση του γενεσιουργού αίτιου που είναι ή κακόβουλος βλασφημία, για την πρόκληση και υποκίνηση θρησκευτικού μίσους».

Από εδώ και πέρα, εφόσον τεθη σέ ισχύ ο νέος Ποινικός Κώδικας, θά μπορεί ο όποιοσδήποτε κακόβουλος άτιμώρητα να βρίζη τον Θεό, την Έκκλησία και οποιαδήποτε γνωστή θρησκεία, επίσης να αφαιρή νεκρούς ή μέλη τους από αυτούς που τους φυλάσσουν (περιύβριση νεκρών), γιατί αυτό είναι κατάκτηση «άνθρωπισμού» και «ασφάλειας». Στην πραγματικότητα πρόκειται για ασφάλεια αυτών που παραβαίνουν θεμελιώδεις κανόνες ζωής από την ποινική δικαιοσύνη. **«Ασφαλίζει» αυτούς που κατεδαφίζουν πανάρχαιες αξίες από την τσιμπίδα του νόμου.**

Όμως υπάρχει κάτι πολύ σημαντικότερο. **Ο νέος Ποινικός Κώδικας διδάσκει σέ όλους τους πολίτες, κυρίως στην νεολαία, ένα ανίερο ήθος. Παιδαγωγεί τους νέους να μή σέβονται κανένα ιερό και όσιο, άφοϋ ή αποποινικοποίηση της βλασφημίας των θείων προβάλλεται ως κατάκτηση άνθρωπισμού.**

Είναι όμως ο έσχατος άπανθρωπισμός. Είναι ή κατακρήμνιση του ανθρώπου στό έσχατο σκαλοπάτι του κακού. Ο Θεός να μάς έλεήσει.

(Πηγή: parembasis.gr)